

*U.* Torej se prav piše oseba, osebno, posebno, sosebno nam. osoba, osobno itd.

*T.* V tistih jezikih, v katerih pravijo in pišejo se be, se bi, sebo ali seboj, je pravilno pisati oseba, poseba in posebej (po sebi), sosebno; v katerih pa pravijo sobi, sobé, soboj, je pa osoba, osobno prav.

*U.* V slovenskem je se be, se bi, se, o sebi, seboj zdaj navadno.

*T.* V storivnem, kakor menó, tebó, sebó, in menoj, teboj, seboj, tudi máno, tábo, sábo (pri ogerskih Slovencih celo menov in menom, pri hrovaških menom in menum, vid. Mikl.) sim ter tje; vendar navadna pisava je seboj, in sicer z *e* v vsih sklonih, torej je najbolje v slovenskem res oseba, osebno, posebno. V stsl. je samo v storivnem sobojû, sicer pa je povsod *e*: se be, sebé, se; vendar je osob', osobi, osobé, o-sob'no seorsim: recte o sobé (sebé) nota nsl. osoba habd. dain. osebenik lex. osobenik trub. inquilinus, colonus osebek, osebejek besitzer einer kleineren hube osebenica solitarie vivens, osebujek ausgeding osebujni particularis habd. croat. osoba. Mikl. lex.

*U.* Vidi se iz tega, da je o bolj hrovaško ali vsaj manj slovensko kakor *e*.

*T.* „Na posebnice se zanaša, zato ne jé“ er macht Rechnung auf die besondern Gerichte (Speisen), desswegen isst er nicht, piše Murko, in posebati (abstrahere, segregare), poséban (abstractus, segregatus), posébva (abstractio, segregatio), posebnik der Sonderling itd.

*U.* V slovenskem bi bil posebnik zdaj tisti, ki bi pisati hotel osoba, osobno, posobno nam. oseba, osebno, posebno!

## Pisma dveh slovenskih učiteljev.

Na Pustem polji 10. rožnika 1864.

*Dragi moj Svetoslave!*

Prav hvaležen sem ti za dober svet. Odkar se spominjam, da ima Bog tudi poterpljenje z mano, tudi veliko ložeje v šoli poterpim in ker otroci vidijo, da poterpim z njimi in da jim prizanašam, kolikor smem, vbogajo me tudi veliko bolj z veseljem. Je pa še nekaj drugega, kar me v moji službi tare in mi večkrat dela sive lase, in to je slaba — slaba plača.

Celi dan terdo delati — pa ne imeti potrebnega po svojem stanu, to je težko. Res da ima vsak stan svoje težave, pa je tudi s časnimi dobrotami obdarovan; ali učitelj ima veliko veliko dela, dela težavnega; tudi se mora, če vsaj ne prav dolgo, vendar nekoliko let pripravljati za svoj stan; pa kako pičlo se mu merijo časne dobrrote!

„Volu, ki ti žito mane, nikar ne zavezuj gobca“, je bilo že Izraelcem zapovedano; ljudje pa odmerjajo plačo učiteljem ne veliko bolje kakor delavcem in najemnikom, ki imajo res da težavno delo, katero pa vendar le brez posebne učenosti opravljajo. Učitelj si pa mora napraviti to pa uno reč, in palec mu tudi ne sme radovedno gledati iz čevlja ne srajca se na prodaj ponujati iz rokava. Ljudje nas tudi zato tako malo čislajo, ker smo ubogi; bogatemu pa povsod vse velja; on je kmali zadosti moder, da ima le kaj bankovcev v listnici in v žepu dovolj kebrov.

Sedaj vendar ne boš rekel, da jaz vse drugačno vidim, kakor je v resnici, ker sam veš in skušaš, da to ni izmišljena basen. Pa, ker si mi v prvem listu podajal tako dobre svete, prosim te, svetuj mi tudi sedaj kaj dobrega. Naj bolje me boš pa razveselil, ako mi naznaniš, da nam je učiteljem plača zboljššana vsaj vsakemu za kakih 100 forintov, in da bomo na starost penzije dobivali. Pa nikar ne zameri, če te malo zbadam, sej me poznaš, da ne mislim tako hudo, akoravno mi včasih kaj skipi, in verjemi mi, da mi je vsaki tvoj svet zelo ljub. Bodi zdrav, in piši kmali svojemu odkritoserčnemu prijatelju  
Tugoslavu.

## Malikoslovje.

*Spisal Fr. Metelko.*

(Dalje.)

Harvit, Garovit, Jerovit, je kar Jaro — Vit (bog pomladi).

Henil, Heynal, Eynal, Hina, vse te imena pridejo, kakor kaže, od slovenskega boga imenovanega Gonilo ali Gonidlo. Na dan njegovega praznika so bile črede brez pastirjev, v zaupanju v božje varstvo, na plano puščene. „*Audi vi de quodam baculo (H. str. 370), in cujus summitate manus erat, unum in se ferreum tenens circulum (mende znamnje solnca, ki so ga molili), quod cum pastore illius villae, in qua is fuerat, per omnes domos has*